

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 11

La presidenta

Té la paraula el senyor Lluís Rabell, del Grup Parlamentari Catalunya Sí que es Pot. *(Veus de fons.)* Toquem el timbre? *(Veus de fons.)* No, com que he dit «cinc minuts», entenc que cinc minuts són per a tots iguals, no?

(Pausa.)

Ara sí, senyor Rabell?

Josep Lluís Franco Rabell

Molt bé. *(Veus de fons.)* D'acord. Com vulgueu. Sí... *(L'oradorriu.)*

La presidenta

Quan vulgui, pot començar.

Josep Lluís Franco Rabell

Molt bé.

(Remor de veus.)

La presidenta

Veig que això dels cinc minuts no és per a tots els diputats i diputades igual en aquesta cambra.

Josep Lluís Franco Rabell

No, no; és molt complicat. Sempre passa. Passa a les millors famílies, presidenta. *(L'oradorriu.)*

La presidenta

Perquè ara en portem exactament deu. D'acord.

(Pausa.)

Josep Lluís Franco Rabell

De mica en mica, s'omple la pica.

La presidenta

Senyor Rabell, quan vostè vulgui començar, pot començar.

Josep Lluís Franco Rabell

Doncs, vinga, som-hi. Moltes gràcies, presidenta. Molt honorables membres del Govern, diputades i diputats, amics i amigues que ens acompanyen i, en general, la ciutadania que ens escolta, que ens acompanya en aquest debat, que és un debat important, i, fins i tot, podríem dir que és un debat transcendent, perquè el president de la Generalitat se sotmet a una qüestió de confiança, val a dir que la continuïtat del seu Govern estaria en qüestió.

Aquest dubte, certament, sembla haver-se esvanit. La CUP, que havia fet trontollar la majoria governamental votant l'esmena a la totalitat dels pressupostos, ja ha anunciat que renovaria, en principi, la seva confiança al president Puigdemont. Per tant, podríem considerar, o algú podria considerar, que el debat està resolt d'antuvi. Aleshores estaríem davant d'un simple tràmit parlamentari? Nosaltres francament pensem que no; pensem que no perquè hem arribat a una qüestió de confiança no pas per casualitat..., ni això és un fet banal, i ahir el mateix president ho assenyalava.

Hi hem arribat a pocs mesos d'una accidentada i complicada investidura, ahir ho recordava també el president, i hi hem arribat perquè el Govern no ha pogut mantenir la unitat de la seva majoria parlamentària al voltant de la llei més important, que és la dels pressupostos. I això –i és això el que voldríem subratllar– ha revelat unes contradiccions que segueixen vives i que sacsegen tota la vida política catalana. Més enllà que avui la majoria aconsegueixi reconduir aquesta crisi, roman plantejada la verdadera qüestió que importa a la ciutadania, és a dir: quin és el balanç de les polítiques promogudes des del Govern des de fa un any, quin és el balanç del seu full de ruta i, sobretot, quines són les perspectives que se'ns proposen.

Encetem una intensa seqüència de moments parlamentaris forts fins a final d'any; una seqüència que comença avui amb la qüestió de confiança i que conclourà amb la discussió dels nous pressupostos, passant pel debat de política general de la setmana vinent. Per nosaltres, que hem estat i som oposició d'esquerres al seu Govern, no té sentit la disjuntiva que plantejava vostè ahir la CUP, allò de dir «si no

esteu disposats a aprovar els pressupostos al Govern, no cal que em voteu la qüestió de confiança». Nosaltres anirem, com diu el tòpic futbolístic, partit a partit i, per descomptat, sense signar xecs en blanc.

Té tot el sentit del món, per tant, que plantejem ara i aquí aquestes preguntes. Què significa que s'hagi trencat la confiança? Per què es va trencar? A qui demana el president la seva confiança? I, finalment, per fer què exactament?

Cal recordar que l'ensopegada dels pressupostos va ser el colofó d'una interminable successió de votacions perdudes pel Govern. Votacions en què la seva majoria es dividia al Ple del Parlament com en comissions. I és que aquesta majoria de Junts pel Sí i la CUP ha estat presonera d'un relat que la vida ha anat posant a prova.

La idea que la independència estava a tocar convidava a negar el conflicte social i ecològic que travessa el país en nom d'una fita imminent que permetria resoldre tots els problemes. I la primera dificultat va aparèixer el mateix 27 de setembre, quan les forces polítiques que volien fer d'aquelles eleccions un plebiscit el van perdre en els termes que elles mateixes havien plantejat. S'ha dit a bastament, però aquest problema és latent i acompanya tota aquesta legislatura. No existeix, per tant, com es deia ahir, un mandat plebiscitari; no existeix, tot i haver assolit una majoria d'escons i, amb ella, la responsabilitat de governar una societat malmesa per anys de crisi i de polítiques d'austeritat dictades des de Brussel·les i Madrid, però abraçades també amb convicció pels precedents governs catalans.

Tothom recorda el Ple extraordinari sobre emergència social, que el nostre grup parlamentari, Catalunya Sí que es Pot, va promoure conjuntament amb el PSC, i sobre el compliment poc satisfactori de les resolucions del qual tindrem ocasions de parlar a bastament en el debat de política general.

Polarització de rendes, desigualtats creixents, uns índexs de pobresa alarmants i especialment cruels pel que fa als infants, un sofriment social inequívocament tenyit d'injustícia i de violència vers les dones. Les dades macroeconòmiques que exhibeix triomfant el Govern del PP o els indicadors de creixement del PIB català que sovint evoca el senyor Junqueras en aquesta cambra, ni poden ocultar aquesta realitat ni l'estan revertint, perquè no hi ha canvis en el nostre model productiu que segueix sent extremadament vulnerable a les sotragades dels

mercats financers, perquè les dades optimistes que ens exhibeixen se sostenen sobre un dolorós procés de devaluació interna, amb pèrdua de salaris, precarietat generalitzada i treballadors i treballadores pobres, i sobre un mercat laboral degradat per unes reformes orientades a fragmentar el treball i a soscavar la capacitat negociadora dels sindicats.

Així, les problemàtiques socials més punyents, els desequilibris territorials o les iniquitats de gènere s'han anat situant, s'han anat insinuant de manera insolent i tossuda en els nostres debats, tibant les fràgils costures de la majoria.

Cal recordar-los qui ha votat què i amb qui quan ha calgut, per exemple, pronunciar-se sobre el tancament de línies de P3?, sobre els concerts amb escoles d'elit que segreguen per sexe?, sobre la reversió de la privatització d'ATLL?, o bé sobre projectes com Barcelona World o la fiscalitat que s'aplica als casinos? Cal recordar-los com van anar algunes sonades votacions, com aquella que va refusar l'admissió a tràmit de la ILP sobre educació? Tenen vostès al dia la comptabilitat de les vegades en què el vot de Junts pel Sí s'ha dividit? Dels cops en què la CUP ha votat amb l'oposició d'esquerres? De les ocasions, sempre per defensar privilegis d'estaments benestant, en què Junts pel Sí ha anat de bracet amb el PP?

I permeti'm recordar-los, perquè ha estat esmentat aquí l'informe Bofill; l'informe Bofill té sobretot l'encert i la duresa d'assenyalar que les desigualtats justament en matèria d'equipaments escolars se situen i s'agreugen pel que fa a les rendes familiars i als bars; és a dir, que allí on les inversions han minvat més i han fet més mal és justament a les zones més deprimides, de famílies treballadores i amb rendes familiars més baixes. Els informes cal citar-los tots, també, és una mica com les declaracions.

El fracàs dels pressupostos va tenir molt a veure amb el rebuig de les propostes que des de les esquerres es feien en matèria tributària, propostes que demanaven, entre altres coses, una reforma de l'impost de successions, dels trams superiors de l'IRPF, una revisió de les deduccions fiscals. Val a dir que plantejaven la necessitat d'una política tributària més progressiva i distributiva, molt especialment, amb l'objectiu d'implementar una renda garantida de ciutadania; renda garantida de ciutadania que segueix encallada, encara. I si hi ha gent –i és lògic i legítim– que té pressa per assolir determinades fites, nosaltres tenim molta pressa per combatre la pobresa. *(Alguns aplaudiments.)*

El fracàs d'aquells pressupostos té molt a veure també amb un fet que no perquè s'hagi esmentat no cal recordar, perquè, efectivament, se'ns retreu constantment a l'oposició que no vàrem votar aquells pressupostos. Però aquell fracàs té a veure amb el fet que els pressupostos es van voler discutir dins de la majoria dels setanta-dos, i així els va anar. Van apostar a obtenir el suport de la CUP i no el van tenir. Nosaltres no és que fórem convidats o no a la festa, fórem convidats a misses dites. I no ens retregui que no vàrem votar els comptes del Govern després d'això.

I, si us plau, deixin de responsabilitzar-nos de no haver pogut..., de ser responsables, vaja, de no poder reduir llistes d'espera o de no poder atendre determinades urgències socials. Miri, aquí també hi ha un interessant document, que és l'informe mensual d'execució, que produeix el departament del senyor Junqueras, eh?, i és l'anàlisi d'execució del pressupost del sector públic administratiu amb data del 31 de juliol del 2016, eh?, i que, parla de l'execució, doncs, de l'actual pressupost, del que està prorrogat, i que ens diu que «El Govern», era 31 de juliol, «ha modificat els pressupostos vigents», els prorrogats, «ampliant-los en 1.192 milions d'euros, 704 milions en modificacions de crèdit, 423 en nous crèdits i 65 en ampliacions.» Més enllà de la distribució d'aquestes modificacions, això demostra que el Govern té, malgrat tot, un important marge de maniobra per fer front a les seves responsabilitats.

L'efecte desestabilitzador de les problemàtiques socials, que nosaltres volem evocar aquí, ens situa al bell mig del problema que volem discutir. Aquí, com a tot Europa, la pobresa i les desigualtats constitueixen la major amenaça per a la democràcia. Les necessitats aclaparadores de la supervivència quotidiana, l'erosió de drets i la dignitat soscavada expulsen un nombre ingent de ciutadanes i ciutadans de qualsevol vida política. I aquest és el primer..., principal problema democràtic que tenim plantejat. No podem imaginar noves quotes d'autogovern i de progrés nacional per a Catalunya sense sargir el país des d'un compromís social en les polítiques públiques de Govern. No podem concebre el progrés democràtic sense la participació decidida d'aquestes classes populars, invisibles i maltractades, sense la seva força. Així fou en el passat i així ha estat en la conquesta de les llibertats i en els avenços tan cabdals que ha conegut Catalunya, com la immersió lingüística o el mateix restabliment de la Generalitat, única

connexió amb la legalitat republicana en els anys agitats de la Transició. Tan agitats com que el moment veïnal de Barcelona va fer caure tres alcaldes i Catalunya estava sacsejada per vagues generals que reivindicaven llibertats i drets socials. (*Alguns aplaudiments.*) Sense aquesta força social serà impossible un nou avenç cap a l'autogovern, cap a una millor quota d'autogovern, sigui quina sigui la fita que ens proposem.

Vet-ho aquí, el rerefons del trencament de la confiança: com més impotència per respondre a l'emergència social mostrava la majoria, més gestos de ruptura li exigia la CUP per justificar que en formés part. I com més concessions feia la majoria en aquest sentit, més clarament apareixia el caràcter intransitable del full de ruta del 9-N. Senzillament perquè el plantejament d'una desconexió unilateral d'Espanya no pot aplegar ni la força social a Catalunya ni les simpaties i suports externs que serien necessaris per tirar-lo endavant.

Ho hem dit moltes vegades. El problema no és només que es vulgui desafiar l'Estat o desobeir-lo, sinó que es pretengui fer via declaracions, amb dispositius jurídics de dubtosa viabilitat, amb estructures de molt, o més encara, incert finançament, però, per damunt de tot, sense comptar amb la força social necessària, val a dir, girant l'esquena a una part decisiva de la mateixa societat catalana, que és diversa, que és complexa. Aquesta és la realitat de la nostra nació. Una part substancial de la ciutadania o bé no desitja de cap manera la ruptura amb Espanya o bé hi voldria tenir un millor encaix sense arribar a separar-se'n o, fins i tot, té altres prioritats. Una part substancial de la nostra nació, doncs, no se sentiria cridada a una convocatòria sense garanties, sense debat real d'alternatives, sense normes clares i homologades.

Fitxer 12

una convocatòria percebuda com a predeterminada en el seu resultat i plena d'incerteses pel que fa a la seva hipotètica aplicació. Compte amb el *leitmotiv* d'ahir, de la compareixença del president, amb allò de «referèndum o referèndum». Nosaltres saludem, eh?, que manifesti la determinació per a la celebració d'un referèndum que nosaltres compartim com a objectiu, però compte que una data

fixa o les presses no acabin desvirtuant el profund contingut democràtic de l'objectiu, de la convocatòria.

Però abans permeti'm una puntualització, abans de parlar del referèndum. Mireu, nosaltres hem estat sempre molt clars en la defensa de les llibertats i de les institucions catalanes. Des del principi hem denunciat temptatives del Govern del PP de criminalitzar les reivindicacions sobiranistes, de dur a una via judicial –i penal– un conflicte que exigeix un abordatge polític i dialogant, i la temptativa de transformar el Tribunal Constitucional en una força de xoc al servei de l'executiu espanyol. Tot això ho hem denunciat i ho seguim denunciant. I, en aquest sentit, hem fet costat, dilluns passat, al senyor Homs, abans al senyor Mas, a la senyora Rigau, a la senyora Joana Ortega, demà i quan calgui a la presidenta d'aquest Parlament i a la Mesa d'aquest Parlament.

Tanmateix, hem d'alertar contra algunes veus que s'han sentit últimament, i que semblaven voler jugar una mena d'estratègia de tensió. Desafiem l'Estat fins a provocar la seva reacció irada, fins i tot la seva repressió, i així mobilitzarem el poble de Catalunya, indignat, a favor de la independència. I, fins i tot, molts d'aquells que no la volen es veuran obligats a alinear-se enfront de l'escomesa autoritària del Govern espanyol.

Alguns potser es creuen que això pot funcionar, d'altres tal volta pensin que seria una bona estratègia de creixement, confiant a posar a temps el fre de mà. Però nosaltres fem una crida a la responsabilitat de tothom. Creguin-me, l'experiència històrica ho ha demostrat. Com pitjor, pitjor.

Nosaltres pensem que és hora de depassar l'immobilisme, però també de refusar qualsevol fugida cap endavant. És hora de teixir, de construir una estratègia sobiranista guanyadora. President, ens va semblar molt interessant i positiu que plantegés, ahir, la proposta de reivindicar un referèndum pactat amb l'Estat, donant veu a la ciutadania de Catalunya. Vet aquí una idea que nosaltres mai no hem deixat de defensar. Pensem tot el contrari, que el seu abandonament durant tot un període, en ser declarada pantalla passada, ha empetitit, en lloc d'enfortir-lo, el camp de la reivindicació democràtica nacional.

Efectivament, aquest podria ser el punt de trobada d'una amplíssima majoria de la societat catalana, d'aquest 80 per cent de la nostra ciutadania, que se sent

profundament insatisfeta amb l'actual *statu quo*, i és favorable a allò que s'ha anomenat el «dret a decidir» i que, més enllà de debats jurídics o semàntics, es refereix a la democràcia i, finalment, a l'autodeterminació d'una nació.

Una consulta, seguint estàndards internacionals, reconeguda per tothom. Aquest podria ser el punt de trobada entre totes les sensibilitats desitjoses de desencallar el conflicte. Fins i tot aquelles que ara com ara no són partidàries d'un referèndum i aposten per endegar una reforma constitucional, haurien d'admetre la legitimitat i el caràcter democràtic de la proposta. El pronunciament de la nostra societat, nosaltres n'estem convençuts, acabarà sent indefugible. Tard o d'hora la ciutadania de Catalunya haurà de poder votar.

D'una altra banda, aquells que de debò desitgen la independència de Catalunya haurien de ser els primers interessats a buscar una aliança amb altres forces per generar un escenari favorable de decisió democràtica, perquè només així, només en un escenari de decisió democràtica compartida, l'opció de la independència pot arribar a guanyar el cor d'una majoria suficient i el reconeixement de tothom.

No hi ha dreceres. En la proposta d'un referèndum ens trobem, president, però cal que siguem clars. Si creiem de debò que aquesta és la millor sortida democràtica per al conflicte, hem de treballar seriosament per fer-la possible. Si ens creiem la proposta, cal que esdevingui no només una demanda del Govern de la Generalitat, sinó la demanda eixordadora de la societat civil catalana. Cal bastir un marc ampli de trobada entre sindicats, moviments veïnals, col·legis professionals, món de la cultura, universitats, entitats diverses. Caldrà debatre plegats una estratègia de mobilització a favor de la consulta, i caldrà travar complicitats arreu, fer avançar pas a pas la proposta, guanyar la batalla de l'opinió pública. El que no seria admissible fóra actuar de tal manera que el rebuig estigués garantit d'antuvi per poder tornar a entonar la cantarella que «amb Espanya no hi ha res a fer».

Volem un referèndum útil, que tingui efectes jurídics i polítics, i això depèn de la seva acceptació per totes les parts implicades i pel conjunt de la societat catalana, i no només per aquella que vol la independència. Això depèn del reconeixement de la consulta per part de la Unió Europea i de la comunitat internacional, i això depèn, sobretot, de la massiva participació de la ciutadania. I aquesta exigència d'un referèndum eficaç, reconegut, un referèndum amb totes les garanties és vàlida, aquesta exigència, tant si el referèndum es pensa per al 20 de març, per al

15 de setembre com per al dia de la Mercè. Aquesta sí que és una exigència que no té data de caducitat.

Les coses canvien construint correlacions de força i escenaris favorables. Ja sabem que la consecució d'un referèndum és difícil, molt difícil, però mentre no apleguem prou forces per obtenir-lo, molt més remota i inversemblant és encara la possibilitat d'assolir la independència per una altra via. Només en la intersecció del dret a decidir és possible construir una majoria social capaç de fer bascular l'actual situació de bloqueig democràtic. Només des del gir decidit de les polítiques públiques cap a la justícia social i mediambiental i de gènere és possible donar cohesió i empenta a aquesta majoria social. Aquesta és l'articulació viva, concreta, dinàmica entre drets nacionals i progrés social que reivindicuem des de la nostra tradició, el catalanisme popular d'esquerres, i que l'exigència del referèndum posa més que mai a l'ordre del dia.

Defugim, per tant, falses polèmiques sobre camins suposadament directes o bé impossibles, defugim els prejudicis que els divideixen, perquè la nació catalana és diversa, però defugim també els prejudicis que ens aïllen: «Espanya és irreformable, Espanya no canviarà mai...» Quants cops hem sentit en aquesta cambra aquestes frases? Tots els països del món han conegut nombroses transformacions, diverses formes d'estat, diferents règims i governs. Espanya i Catalunya no som pas un illot d'immobilisme enmig d'una civilització europea en crisi. No hi ha una Espanya eterna enfrontada avui, com fa tres segles, a una Catalunya igual, així mateixa des de l'època de Jaume I.

Espanya està canviant. Ahir ens deia vostè, president, entristit, davant el que anomenava el sidral federal de què era objecte Pedro Sánchez pel fet d'haver volgut encetar un diàleg amb les forces sobiranistes catalanes. Permeti'm dir-li que, més que entristit, com a persona d'esquerres i com a demòcrata, em sento colpit i indignat davant el que està funcionant com una mena de cop d'estat en el si del PSOE, promogut des dels grans poders econòmics i mediàtics per barrar el pas a un possible govern progressista. *(Alguns aplaudiments.)*

Milions de persones arran de l'Estat, de gent treballadora, joves, dones, pensionistes no es mereixen haver de suportar un altre mandat de Mariano Rajoy. Des d'aquest punt de vista, nosaltres ho diem amb tota claredat: si hi ha la possibilitat d'afavorir i de promoure un govern progressista, un govern de canvi

presidit per Pedro Sánchez, liderat pel PSOE a Madrid, tots els esforços han de ser fets perquè això sigui possible.

Sabem que les dificultats seran moltes i les limitacions també, però jo crec que Catalunya guanyaria molt més debatent de les seves reivindicacions, discutint, fins i tot, d'allò amb què no està d'acord Pedro Sánchez amb un govern dialogant, que no pas enfrontant-se a un mur de ciment com seria un govern renovat del PP, ferotgement anticatalanista.

Però aquesta mateixa virulència de l'*establishment* demostra fins a quin punt la situació està canviant a Espanya, i que aquesta situació canviï, com en els anys de la transició, té molt a veure amb les exigències democràtiques de la societat civil catalana. I, al mateix temps, com fou també el cas d'aleshores, aquestes no són alienes als moviments que es produeixen en el si de la societat espanyola.

La sentència del Tribunal Constitucional sobre l'Estatut va certificar la ruptura d'un cert pacte territorial i l'esgotament de l'Estat de les autonomies, però menys d'un any després el 15-M palesava arreu de l'Estat el trencament dels grans consensos socials de la transició. Tots els estaments socials es trobaren confrontats a una crua realitat que desmentia la promesa d'uns estàndards sostinguts de benestar: caiguda de salaris, atur, joves condemnats a l'exili, classes mitjanes adonant-se que la pobresa trucava també a la porta de casa seva... Una situació en què la corrupció esdevenia visible, insuportable i l'arquitectura política heretada de la transició quedava irremeiablement tocada. Les vagues generals, les marees, les lluites en defensa de la sanitat i dels serveis públics, les mobilitzacions contra la LOMCE o en defensa dels drets civils que han marcat aquests anys no són en absolut aliens al repte democràtic plantejat des de la societat catalana.

La nova geografia política sorgida de les últimes eleccions generals, però també dels comicis que hem vist aquests dies, aquest últim diumenge a Euskadi i Galícia, demostren que els canvis que s'estan produint en la profunditat de la societat espanyola cerquen, per temptejos successius, una expressió política pròpia. Els grans partits tradicionals pateixen desgast, les majories absolutes es trenquen i irrompen noves formacions, algunes, com la que representen els nostres companys de Podem i de les confluències que les acompanyen, sostingudes per milions de vots que no només impugnen el neoliberalisme fallit i la governança corrupta de la dreta, sinó que fan bandera de la realitat plurinacional d'Espanya. I

això sí que és un canvi. *(Alguns aplaudiments.)* Això representa un canvi extraordinari amb relació a les últimes dècades, però representa, sobretot, l'anunci dels nous temps que s'atansen. Tot aquest trasbals ha derivat, avui, en una crisi política inèdita, bloquejant la formació d'un nou govern a Espanya. I Catalunya és al cor d'aquesta crisi.

La demagògia anticatalanista del PP, que ha estat durant anys el seu gran fons de comerç, esdevé, ara, determinant per mirar de conservar el poder. No és casual, per tant, l'ofensiva per dislocar el PSOE quan el seu equip dirigent ha mirat cap als partits bascos i catalans, cercant suports per configurar una alternativa. Aquesta crisi del PSOE –que ahir feia titulars– sembla allunyar possibles escenaris de diàleg. És cert, i sembla que n'anuncii de confrontació, si d'una manera o d'una altra el PP acabés conservant el Govern de l'Estat. Però, en qualsevol cas, tots els escenaris seran d'inestabilitat, ningú podrà governar a Espanya sense donar una resposta al repte democràtic que planteja Catalunya, ningú.

Catalunya i Espanya estan, avui, més interconnectades que mai. És hora de teixir complicitats i nosaltres hi estem decidits a contribuir amb totes les nostres forces. El problema català ja és al cor de la crisi de governabilitat d'Espanya. Ara, Catalunya ha de ficar-se al cor de tota aquesta gent que comparteix amb nosaltres els mateixos anhels de progrés social i de llibertat. Això també forma part del repte i de la lluita per aconseguir un referèndum.

Bé, president, vam escoltar ahir el seu full de ruta i les inflexions que hi ha introduït. Crec haver exposat amb claredat on vèiem punts de contacte, amb la idea i la reivindicació d'un referèndum que nosaltres ens creiem i que nosaltres el formulem en els termes de «referèndum amb garanties o referèndum amb garanties», sí o sí; referèndum reconegut, sí o sí; referèndum que aplegui el consens de la societat catalana, sí o sí. Aquestes són les veritables alternatives, eh?, perquè pensem i insistim que qualsevol derrapatge cap a una via unilateral afebliria el moviment democràtic i la reivindicació de Catalunya.

Nosaltres li voldríem recordar el que més d'un cop ens ha dit..., ha dit a Catalunya, com a savi consell, si es pot dir així, l'Alex Salmond, que ha aconsellat treballar amb insistència, amb perseverança i sense deixar-se endur per les presses. Les presses són males conselleres però, sobretot, les presses, de vegades, aconsellen polítiques errònies. I això és el que estem discutint ara: quina estratègia sobiranista

pot desencallar aquesta situació i pot dur-nos a un escenari en què els drets democràtics de Catalunya es puguin fer valer, i no a una situació de bloqueig o d'empat infinit, com es deia abans.

Crec haver exposat, doncs, aquestes interseccions i també els nostres profunds desacords, que tenen a veure amb la governança, amb l'orientació, amb les polítiques que ha seguit la majoria i que ha seguit el seu Govern. Tot plegat, per tant referit a la governança de la Generalitat no modifica, en aquest debat de confiança, la nostra condició d'oposició d'esquerres a l'executiu que vostè encapçala. I, en aquest sentit, no serà una sorpresa que el nostre vot sigui negatiu, a la qüestió de confiança i en els termes en què s'ha plantejat. Romanen, per nosaltres, massa incerteses. Encara no sabem, per exemple, res dels nous pressupostos, tot i que les indicacions..., les primeres indicacions que semblen aparèixer, doncs, ens preocupen.

I, com us deia al principi, no podem signar xecs en blanc. Permeti'm que subratlli, tanmateix, quelcom que és per nosaltres important en aquest debat, i que justificaria només aquest fet que aquest debat es produeixi, i és que som sensibles, realment, a les modulacions del seu discurs en la mesura que obren possibles espais d'entesa. Nosaltres li demanem, president, d'explorar-los, d'explorar-los de manera lleial. Tenim per davant un debat de política general i tindrem, ben aviat, aquest debat de pressupostos, que ens preocupa, que segur que serà difícil, però el tindrem. I tenim una situació política europea, espanyola complexa, plena de reptes i d'incerteses, davant de la qual el Parlament de Catalunya també haurà de prendre la paraula.

Pensem que si el Parlament de Catalunya esdevé un marc de diàleg, de confrontació democràtica, d'estratègies de país, això és ja una molt bona notícia. Més enllà del nostre vot, que és un i necessàriament taxatiu, sàpiga, president, que li agraïm l'esforç d'obrir aquest diàleg que va fer vostè a la presentació d'ahir. Per tant, seguim.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Fitxer 13

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Bé; bon dia, novament. Senyor Rabell, moltes gràcies, de la seva intervenció; també gràcies pel seu to. És cert; vostè ha fet al principi de la seva intervenció una descripció de l'acte d'ahir i d'avui; és un fet transcendent i és exactament així.

Jo vaig dedicar uns minuts inicials, a la meva intervenció d'ahir, d'emfasitzar una mica el perquè era transcendent aquest moment, per entendre que estaven tots plegats convidats a un debat que no és, vostè ha dit, tràmit parlamentari, i hi estic d'acord. I, per tant, val la pena que ens esforcem tots –vostè avui ho ha fet, i jo crec que tots els grups també ho han fet– per fugir..., treure aquest debat de la previsibilitat d'un tràmit més. No ho és –no ho és. Perquè, en definitiva, d'aquí en pot sortir un govern sense majoria, i, per tant, un govern cessat, o un govern reforçat, i, per tant, més legitimat encara, si calia, perquè ha superat una dura prova per culminar el seu pla de Govern, ja aprovat per aquest Parlament.

Vostè diu una cosa amb la qual estic d'acord, i jo a vostè, evidentment, no li puc adreçar el mateix missatge que els puc adreçar a aquells que hem signat un compromís d'estabilitat parlamentària. Diu que volen anar partit a partit, sense signar xecs en blanc; totalment d'acord. Si hi ha voluntat de jugar partits, hi anirem partit a partit. I, per descomptat, jo no li demano, ni la demano a ningú, una adhesió «inquebrantable» a unes polítiques que necessiten un desplegament. Ho veurem al debat de política general de la setmana que ve, en què tot això que forma part del programa de Govern s'ha d'anar conjugant. I veurem com tot allò que forma part de les resolucions aprovades per aquest Parlament s'ha de traduir en uns pressupostos. I llavors veurem si tot aquest esforç que hem fet plegats per dotar el país, diguem-ne, d'un fil conductor, en què tots els grups parlamentaris expressen aquest suport i aquesta inquietud pels ciutadans, si això efectivament pot prosperar o no pot prosperar amb uns pressupostos que vagin orientats en aquesta direcció.

Nosaltres estem complint fins ara el que creiem que és el fi, el compliment satisfactori, del nostre pla de Govern; també en el Ple, en les conclusions del Ple de la pobresa, amb què tenim un elevat grau de compliment, fins i tot –perquè és així–, sense disposar de l'eina imprescindible dels pressupostos. És clar que es poden fer coses amb pròrroga pressupostària, Déu me'n guard que no se'n poguessin fer, no podríem fer res.

Per tant, és evident: la nostra responsabilitat ha estat la de, malgrat no tenir pressupost, explorar el màxim el que podia donar de si una pròrroga, però no és prou. No és prou. No podem fer bones polítiques amb pròrroga pressupostària. Podem fer molt, diguem-ne, amb relació al que el marc de la pròrroga permet, i ho hem fet, i no escatimarem esforços per arribar fins a espremer com una llimona tot el marge que ens dóna una pròrroga pressupostària; és que és la nostra obligació. És que vostè ho ha dit; jo crec que amb les seves paraules reconeix que no ens hem quedat plegats de braços, simplement lamentant-nos –que hi tenim dret– a no tenir pressupost, perquè sabem –vostè ho sap– quin és l'efecte que té per als ciutadans que no tinguem un pressupost. No el fem petit, aquest efecte, perquè és un efecte gran. I jo em vaig fer una llista; podria haver estat, diguem-ne, molt més llarga, però vaig decidir que n'hi havia prou amb un tast molt precís per saber el que representava no tenir pressupostos.

Vostè ens proposa una cosa que crec que estem bastant d'acord tots, i no ens hem mogut d'aquí, que és un compromís amb la participació de la gent. Hi estic d'acord; i això vol dir procés participatiu, això vol dir escoltar sempre la veu del poble, això vol dir fer tots els esforços perquè la gent pugui sempre decidir, amb el seu vot, què passa en el país. Això és així, no ens hem mogut d'aquí. I és el desig que té la majoria dels catalans. I parla concretament d'una estratègia sobiranista compartida. D'acord; fem una estratègia sobiranista compartida. I vostè demana més encara, diu: «Cal que sigui una demanda de la societat civil, transversal», d'acord.

I jo crec que en els propers mesos això ho hem d'acreditar amb tota la seva rotunditat, i que hem de recórrer tot els espais d'aquests país. Vull dir que no ho limitem només a aprovacions parlamentàries, sinó que hem de recórrer tots els espais d'aquest país, ciutadans i institucionals, que s'adhereixin a aquesta idea. Perquè com més acreditada i suportada estigui, més força tindrà davant d'aquells

que l'han d'escoltar. Hi ha una oportunitat per fer-ho. Jo ja m'hi comprometo, i estic convençut que en aquest sentit ens hi trobarem, i que aquesta, diguem-ne, feina d'anar recol·lectant adhesions transversals i amplíssimes, una estratègia a favor d'aquesta majoria sobiranista compartida, tindrà un resultat claríssim.

Però, i quan comprovem que –malgrat això, que ho aconseguirem– no passa tampoc res? Quan comprovem que malgrat que haurem fet això, aquest país ningú no l'escolta a l'altra banda? Hem de pensar què farem, perquè em sembla que no és de rebut, i vostès això no ho demanen, i els ho agraeixo, que la gent torni cap a casa, i digui: «Doncs, miri, com que això no és possible, tampoc ho ha estat en la quinzena de vegades que ho hem demanat, i ho demanàriem quinze vegades més, doncs, com que ara no és possible, el que hem de fer és esperar. I a veure si hi ha una possibilitat de canvi.»

Bé, això podria tenir una certa lògica, si veiéssim que el canvi està arribant, però és que el canvi està marxant sense haver arribat mai, ja. Perquè si anem veient elecció rere elecció, i si veiem els moviments, i vostè els ha descrit... –per cert, no sé si vostè i jo, entre ahir i avui hem ajudat gaire el senyor Pedro Sánchez, perquè els «elogis» que, entre cometes, al respecte li hem adreçat, no sé si li hem complicat més la vida o no. Però en tot cas el que s'albira –el que s'albira– no és precisament un govern en la línia que vostè descriu. S'albira que si hi ha govern serà un govern del nucli dur, «frontista» –«frontista»– contra precisament el que és el desig dels catalans; contra precisament la idea d'un referèndum, encara que vingui avalat pel 80 per cent de la ciutadania d'aquest país. I, per tant, com deia, si hi havia una opció de canvi, en fi, el que veiem és que aquest canvi, de moment, més aviat s'està apartant i no s'està articulant.

Ara, torno a dir el mateix que vaig dir ahir: això vol dir que hem de descartar la idea...? Nosaltres no la descartarem. És més, no caducarà mai; és més, això ho diu el full de ruta de Junts pel Sí, explícitament. Queda vigent la proposta del referèndum, perquè no ens hem d'arronsar mai davant d'un líder polític espanyol que tingui coratge. Jo crec que si hi ha un líder espanyol que tingui coratge, una força política espanyola que tingui coratge d'abordar aquesta reforma, nosaltres li hem de fer costat. Més clar no ho puc dir. Però aquest coratge de moment no hi és. Hi podria ser, i segur que hi ha gent que en la seva intimitat pensa que probablement això ha de ser així. Però no hi és. Per tant, tampoc se'ns poden

demanar xecs en blanc a nosaltres. Ni adhesions «inquebrantables». Aquí hem de jugar tots –hem de jugar tots–, i si es juga..., juguem el partit a partit, hi jugarem. I si hi ha un govern, hi insisteixo, que el presideixi el coratge, que el presideixi la voluntat d'arribar a acords polítics per fer possible el desig d'un amplíssima majoria de gent d'aquest país, nosaltres hi serem en aquesta amplíssima majoria, hi serem en aquesta estratègia. I tot allò que condueixi a aquesta estratègia també. I crec que avui, al debat de política general, al debat de pressupostos i tot el que ha de venir d'aquí fins al mes de juliol –que han de venir coses, perquè passaran coses–, jo crec que és un camí que ens permet aproximar-nos a l'objectiu final, que és l'objectiu que els ciutadans de Catalunya puguin votar.

Arribat el moment de la culminació de la legislatura, amb la culminació de les lleis, havent acreditat ja això que vostè, amb bon encert, citava, del senyor Alex Salmond, la perseverança..., vaja, la perseverança de cinc anys seguits mobilitzant milions de persones a l'entorn de la idea de la independència i, a més a més, fent-ho d'una manera tan exemplar, crec que, jo diria, com a mínim a Europa, això és bastant insuperable; diria. I, per tant, jo crec que ja l'hem acreditat, aquesta perseverança. Allò que alguns ens demanen: «No, que sigui una demanda sostinguda en el temps.» Carai, més sostinguda en el temps que això, ho veig difícil.

Per tant, quan arribi el moment, aquella hora, que no és de temença, sinó aquella hora d'esperança, en què s'obrin els ulls del Parlament a la nova etapa, en aquell moment hauran passat moltes oportunitats perquè l'Estat espanyol –l'Estat espanyol en el seu conjunt– hagi demostrat si vol o no participar d'un canvi en el qual Catalunya és un actor rellevant. Estic d'acord, eh? No es pot fer política, és més, no es pot sortir fins i tot de la crisi, a l'Estat espanyol d'esquenes a Catalunya; no es pot; però estan d'esquenes Catalunya –estan d'esquenes Catalunya. Per tant, quan hagi arribat aquell moment, nosaltres, en compliment del mandat democràtic, hem de prendre decisions amb coherència tal com jo les vaig anunciar ahir.

I hem d'anar a una validació a través d'un sistema de participació que en el qual la majoria dels ciutadans es pronunciïn i òbviament els resultats manen –els resultats manen. Els resultats no els podem donar preconcebuts des d'un Parlament. I els resultats són els que marcarà la gent que amb el seu vot decidirà si el referèndum

és vàlid o no. Més clar no és pot ser. És la gent la que decidirà si el referèndum és vàlid o no, però si la gent decideix que el referèndum és vàlid jo crec que el que hem de fer és acceptar el veredict de la gent i posar-nos a treballar.

I no ens han de poder retreure, fins arribar en aquell moment, que no hem esgotat totes les possibilitats que hem tingut per poder arribar a allò que és un desig de la majoria –també ho és en el full de ruta de Junts pel Sí–, d'un referèndum acordat amb l'Estat. I, hi insisteixo, és amb l'Estat en el seu conjunt a qui faig aquesta apel·lació i celebro que en aquest sentit vostè i jo, vostè i nosaltres, hi coincidim i que això pugui obrir la porta a possibles acords, no cal que siguin d'estabilitat parlamentària que ja m'ha quedat clar que vostès no hi estan aquí, però crec deduir també una voluntat d'arribar a sumar allà on sabem que sumem, perquè hem identificat que el beneficiari d'aquesta suma no és cap bandera, no és cap pàtria, sinó que són els ciutadans que és per això que fem aquest procés cap a la independència, perquè el ciutadans puguin viure molt millor del que no viuen ara.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el senyor Rabell.

Josep Lluís Franco Rabell

Moltes gràcies, presidenta. Moltes gràcies, president; li ho deia al principi o li ho deia en el decurs de la intervenció: no és banal tampoc ni el debat sobre la qüestió de confiança, ni –gràcies– el fet que aquest debat serveixi per obrir discussions i diàlegs que jo crec que eren necessaris, eh? Jo crec que eren necessaris i li deia que era una bona..., em sembla que sí que és una bona notícia que el Parlament està debatent d'estratègies per sortir de l'atzucac en què viu el país, eh?

Jo crec que tampoc ens ha de preocupar massa que tinguem estratègies diferents, i visions diferents, aquí està la gràcia de la cosa. Es tracta que el debat permeti trobar interseccions, com deia abans, operatives, eh? La proposta d'un referèndum a nosaltres ens sembla que és una proposta bona, que permet treballar a condició, com li deia abans, que ens ho creiem de debò i que ens hi fiquem a generar les condicions necessàries perquè això sigui possible, perquè això pugui tirar

endavant. Però li deia, hi ha una temptació molt fàcil, no?, de demanar un cop més alguna cosa que ja sabem que ens diran que no per justificar una altra cosa. No, no, si ens ho creiem anem a una batalla seriosa per obtenir-ho.

Ja saben que la situació és complicada a Espanya. Moltes vegades parlem de desconexió, però si us adoneu aquest Parlament des que va començar el debat d'ahir estem tots pendents del que està succeint a Madrid, eh? Com a Madrid fan semblant de no fer massa cas del que deia vostè aquí, però en els despatxos on es decideix sí que anaven seguint el que discutíem aquí, eh? Aleshores aquesta interconnexió li ben asseguro que és molt real, tothom està pendent de l'altre, i no per casualitat, perquè efectivament Catalunya és el problema –és el problema– de la governança espanyola en aquest moment. És el problema.

Si no hi hagués el problema català, l'anomenat «problema català», que no és un problema, ni és una qüestió, ni és una tensió territorial, és una nació (*rialles*). La dificultat està a verbalitzar això, la primera dificultat està a verbalitzar això, però si no existís aquest problema català, probablement ja s'hauria resolt el problema de governabilitat a Espanya. Estaria resolt probablement en un sentit o en un altre, eh? Però el gran quid# és aquest. I és aquest per què? Doncs, perquè coincideix..., aquest ascens i aquesta crisi social i política que es produeix a Espanya, té una expressió a Catalunya conjugada amb una reivindicació històrica democràtica, eh?

Aquesta és la situació que tenim, però aquest vincle és molt important

Fitxer 14

que no el perdem de vista perquè un nodreix l'altre –un nodreix l'altre. Les mobilitzacions que hem donat a Espanya durant els últims anys contra el Govern de Rajoy, que hem configurat aquest nou Parlament –caòtic, encara, desordenat i que és una primera etapa–, però on hi ha ja milions de vots que representen el reconeixement de la realitat plurinacional d'Espanya, i que la reivindiquen –i que la reivindiquen– no és cap banalitat. És un canvi històric respecte als últims trenta anys. I és l'inici d'un canvi més profund que indica que, senzillament, l'arquitectura heretada de la Transició no podrà seguir endavant –no podrà seguir endavant– i que això acabarà, en el decurs d'uns anys, reconfigurant-se en un sentit o en un altre, en un sentit positiu, democràtic, amb una reconfiguració d'Espanya en un

sentit que reconegui aquesta plurinacionalitat i que la resolgui d'una manera o d'una altra, o bé amb una regressió. Això també està escrit en l'horitzó dels possibles, eh? I en aquells casos ja no pensem que Catalunya se salvaria o que trobaria una via de felicitat o d'independència si hi hagués un retrocés, una regressió antidemocràtica a tot Espanya, eh? No ens ho pensem –no ens ho pensem.

Jo crec que la millor aposta pels drets nacionals de Catalunya són aquells que busquen complicitats i complicitats profundes amb la societat democràtica espanyola, els moviments democràtics de la societat espanyola. I el tema del referèndum ho permet, aquesta idea, aquesta lluita pel referèndum permet establir aquest diàleg perquè ho planteja en uns termes democràtics, en uns termes en què la societat espanyola pot entendre i pot escoltar.

El problema que critiquem sempre de la «unilateralitat»..., que vostè no va emprar ahir en el seu discurs, jo crec –no ho va emprar–, i tanmateix és el que planeja una mica sobre la discussió, eh?, perquè finalment és això: «Si no ens surt això, tirem pel dret.» Però el problema no és voler tirar pel dret perquè ha fracassat una cosa, és tenir les condicions socials, la força social i el reconeixement per poder fer-ho. Perquè clar, es parla, jo trobo, i és una part..., no és la discussió principal d'avui, vostè ha parlat sobretot del tema d'aquesta intersecció en què podem treballar. Però, clar, quan s'evoquen determinades coses es parla amb una lleugeresa, amb una tranquil·litat, de la independència com si fos una desconexió fàcil, i ningú explica què faríem, per exemple, amb el 75.000 milions de deute públic, com es gestionaria això o com transitaríem senzillament..., el paper ho aguanta tot, eh?, podem fer..., podem escriure moltes coses, però construir una agència tributària, construir un sistema de seguretat social, construir els estris d'un estat des d'uns comptes públics fallits... Això, que ens ho expliquin –això, que ens ho expliquin. Un determinat camí cap a la independència concebut en aquests termes s'acostaria més aviat a la situació d'un país que cauria en una situació d'indefensió molt gran davant dels mercats financers i davant de les grans corporacions. És a dir que podríem estar en aquest camí cap a la independència, amb una dependència i amb una pèrdua de sobirania molt més important.

Per tant, discutim les coses quan arribi el moment amb seriositat i tocant de peus a terra. Això no treu que aquesta discussió està oberta, i jo no pretenc ara

convèncer-lo... Jo tinc..., sóc de cultura i de tradició federalista i penso que les sobiranes i els drets nacionals de la nació catalana es poden conquerir i poden tenir la seva plenitud en un sistema que contempli un reconeixement nacional, un potent autogovern i, al mateix temps, sobiranes compartides amb la resta de pobles d'Espanya.

Però ara no ens convencerem..., no es tracta aquí..., no és el moment de llençar-nos a la cara un projecte o un altre. Els debatrem en funció del que la vida vagi plantejant. Aleshores, jo el que li proposo, president, és que comencem a moure'ns; comencem a moure'ns i entenguem que hi ha opinions, models i perspectives diferents, que són legítimes en l'àmbit democràtic, que s'hauran d'anar posant a prova a còpia d'esdeveniments, en el foc dels esdeveniments; no tanquem portes, no tanquem possibilitats i, tanmateix, generem les condicions en què la ciutadania pugui apoderar-se, com es diu, expressió realment molt utilitzada i reutilitzada, però que ja ens entenem què vol dir, prendre la paraula, dominar l'escena política, imposar i proposar les seves pròpies perspectives. I això és el que canviarà la situació.

Nosaltres insistim en aquesta –i acabo amb això– dialèctica que no acabem de resoldre, perquè és veritat que ara estem parlant del referèndum i és el tema que vostè va posar ahir al damunt de la taula. Tanmateix, no oblidem que arribem a aquest debat de qüestió de confiança després d'haver transitat per tot un seguit de propostes difícils de gestionar. Aquí se'ns ha parlat..., hi ha la resolució del 9-N, que esdevenia el full de ruta, que, al final, sembla que no; hem tingut..., vam tenir la sonada discussió sobre les conclusions de la Comissió del Procés Constituent, que ens proposava també una seqüència d'esdeveniments també difícils de pair, amb un procés participatiu que semblava pensat perquè participessin només els que volien una determinada conclusió, que havíem d'avançar la independència i, després, fer una constitució; que hi havia d'haver una assemblea constituent que no se sabia com havia de destronar o impugnar o dissoldre el Parlament de Catalunya; bé, que ens generava un invent complicadíssim, eh?

Sortosament, això, diguem-ne, que jo no sé si s'hi ha renunciat, però que es deixin a l'armari de les inventives i de la imaginació que aquests mesos han fet florir em sembla prudent, i que comencem a treballar sobre una proposta operativa, on gent de diferents perspectives –independentistes, federalistes i gent..., autonomistes i

gent que vol desllorigar aquesta situació– s’hi pot trobar, doncs, aquí, sí; aquí sí que podem treballar i anirem ordenant i endreçant les discussions en funció d’un moviment real de la societat civil catalana en favor de les seves reivindicacions democràtiques.

I acabo amb això, que és com començava la meva intervenció: entenent, sempre, que al damunt de la taula hi ha una problemàtica social. Nosaltres en fem una insistència permanent perquè hi ha milers i milers de famílies que aquests debats que estem tenint els passen pel damunt del cap; els passen pel damunt del cap perquè estan aclaparades per necessitats de la supervivència quotidiana. Han de prendre consciència que la pobresa i la desigualtat és el principal problema de les democràcies polítiques de tot Europa, i a casa nostra també.

I si això no està present i no travessa totes les nostres actuacions, dissortadament mai aconseguirem la cohesió social ni l’empenta necessària per assolir noves quotes d’autogovern i encara menys –si algú té aquesta perspectiva– una nova república catalana. Per tant, no perdem mai de vista..., i aquest serà el sentit de les discussions que tindrem les properes setmanes en debats de política general i en debat de pressupostos.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Rabell. Té la paraula, el president. Vol fer-ne ús? *(Veus de fons.)* No. Doncs, d’acord amb l’horari previst se suspèn la sessió fins a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...